

Handen som sticker fram under traktorhjulet är smutsvit och slätsvullen som undersidan på en skrubba, handflatan uppåtvänd, fingrarna utspärrade och vinklade till klor, tummen täckt av gyttja. Traktorn ligger på sidan, Albert måste ha fått den rakt över sig, ingenting syns av honom utom handen. Allting är tyst, ingen koltrast fast det är tidigt på morgonen i början av maj. Nu blir bilden oskarp, svajig, som en spegling i en stilla damm där fåglar simmar. Det syns en skugga, en rörelse i nedre vänsterkanten, som ett svepande av tyg eller rök, det går inte att avgöra. Men någon finns där. Någon står gömd, skymd, och väntar.

Där tog det slut. Varje gång aldrig längre än hit. Hon hade sina aningar om vem som fanns i synen mer än Albert, men hon behövde veta säkert. Hon hade försökt på alla sätt, till och med låtit sig hypnotiseras av Björn, fast hon inte på allvar trodde att det skulle fungera. Hennes syner styrdes inte av medvetandet, hade aldrig gjort. Hon kunde inte framkalla dem viljemässigt. Eller stänga av dem för den delen. Inte den sortens syner. Det var inte som med tankebilderna där det ibland bara krävdes en lätt beröring eller i vissa fall bara en snabb ögonkontakt för att hon skulle kunna se det osagda.

Maria suckade och släppte iväg tankarna till den där dagen för så länge sen. Hon hade nyss fyllt 19 år och haft fullt upp med sitt eget trassliga liv. Hon hade inte varit hemma på tre år när det hände. Telefonsamtalet från mamman med nyheten om att styvfadern klämts till döds under traktorn hade gjort henne glad och tacksam. Det hade känts rättvist. Han fick vad han förtjänade. Så tyckte hon än idag, mer än 40 år senare. Vem vet hur mycket ytterligare olycka Albert hade kunnat orsaka om han inte hade dött? Det var illa nog som det var. En människa kunde helt enkelt förverka sitt människovärde och sin rätt att leva, tänkte Maria.

Trappstenen som hon satt på framför ladan började kännas kall och hård trots det tilltagande sittfläsket som Julia så kärleksfullt hade retat henne för. Det var dags att dra sig inomhus. Solen stod lågt över Björnsund och kvällsskuggan hade nått bryggorna och de röda bodarna där nere vid vattnet. Hon hade ännu någon timme på sig innan Julia och Lova skulle vara tillbaka med snipan från Lysekil. Det var inte nödvändigt att förbereda hemkomsten mer än att lägga några frysta kanelbullar i ugnen och värma på lite mjölk till kvällschoklad åt Lova. Det kunde hon trolla fram på några minuter. Julia och hon skulle förstås bli sittande till sent med ost och vin och förtroligt mor- och dotterprat. Hemresan var bestämd till tidigt söndag morgon.

I vanliga fall hade hon blivit ledsen över ett så kort och slarvigt helgbesök, men inte den här gången. Hon behövde all tid hon kunde uppbringa innan onsdag till att tänka. Fundera över risker och konsekvenser, upprätta en plan och möjligtvis ta hjälp av någon. Kanske Anette? Eller kanske inte. Det bästa vore förstås om hon kunde klara det helt själv, utan att blanda in någon annan.

Det skulle inte bli lätt att fördriva hela kvällen med Julia och trivselprat om ditten och datten när tankarna hela tiden ville vara hos stackars sönderslagna Malée där bort i Kattemyra. Kunde hon berätta för Julia? Nej, vad tjänade det till att belasta henne bara för att få lite lättnad i sin egen oro. Maria kunde höra sin mammas mässande röst inom sig när hon citerade ur favoriten Fritjofs saga: *”Välj en, onödigt är den andra leta, ty världen vet vad trenne veta.”*

Det var en risk att inviga någon mer i det som måste göras på gården i Kattemyra. Men det fanns också en stor risk att misslyckas om hon tog på sig en för stor uppgift på egen hand. Anette skulle aldrig avslöja henne om hon blev invigd i planerna, hon skulle inte nämna ett ord ens för sin man. Hon var lojalare än den syster Maria ofta saknade och hade bevisat det många gånger förr.

Tidslinjen innan allt var för sent både för Malée och barnet i hennes mage blev allt kortare. Hon måste prata med Anette.